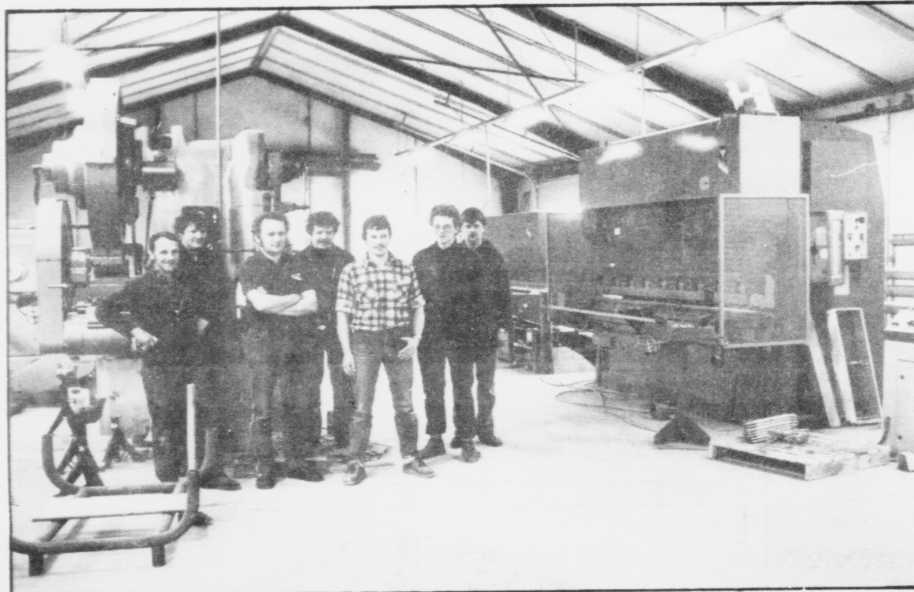

P/F Stíðil í Vági:

Kann smíða alt úr jarni

Sumt kann gerast bíligari í Føroyum

Úr Vági
**Knút Nielsen og stjórin
Freilif Petersen**

Teir eru sjev mans á verkstaðnum, sum smíðar nógv ymist, ið annars verður innflutt

Teir hava góðar vónir á maskinverkstaðnum P/F Stíðil í Vági. Virkið hevur havt nóg mikið at gjørt, síðan tað læt upp um mánadarskið februar mars, og marknaðurin í Føroyum skuldi verið ríkliga stórur. Nóg av tí, sum í løtuni verður innflutt, kunnu teir gera.

Teir eru fimm mans, sum eiga virkið: Knút Nielsen, Albert Hentze, Josias Nielsen, Reinhold Nielsen og Freilif Petersen, sum eisini er stjóri.

Higartil hava teir mest fingist við at gera beslag, bæði til aling og annað bruk. Eisini rammur og bakkar til flakavirkini. Nógvar steyrar til lyktapelar hava teir eisini gjørt. Pelarnir verða allir sendir til Klaksvíkar at galvanisera, tí tað fáa teir ikki gjørt sjálvir.

— Vit hava eisini boðið upp á nokur stórarbeiði norðanfjörðs, men enn vita vit ikki við vissu, um vit fáa tey, siga Knút Nielsen og Freilif Petersen.

Stíðil heldur til í nýggjum húsi, sum teir hava bygt inni á Oyruni. Ein partur av maskinunum er nýggjur, hinar hava teir keypt brúktar. Og tað eru maskinur til øll endamál.

— Ætlan okkara er ikki at átaka okkum umvælingararbeiði. Tað gera so nógvar aðrar smíðjur. Vit vilja heldur skapa nytt, siga teir.

Teir hava úr at gera, men møguleikarnir eru uppaftur fleiri, tí teir kunnu smíða alt úr jarni. Bæði slíkt sum aðrar smíðjur gera og slíkt, ið verður innflutt í hópatali.

— Tað er harmiligt at siggja øll skipini, sum koma fullfermd við smáum lutum, ið vit líka vælt kundu framleitt í landinum.

Altíð er tað heldur ikki bíligari at keypa útlandskt. Tað kunnu teir prógva. Fimm lips bakkar t.d. til flakavirkini kunnu teir gera nóg bíligari.

randi

Tey vitjandi eru hampafólk

Úr Lopra

Fritíðarhúsið í Lopra verður væl vitjað. Serliga eru tað familjur við børnum, sum nýta húsið at vera í, tá tey skulu hvíla seg ella gera útferðir í Suðuroynni. Men tað hava eisini verið onnur fólk, t.d. evnaveik. Og eisini til tey er húsið væl egnað, sigur Niclas Jensen, sum saman við bróðrinum Magnusi stendur fyri fritíðarhúsinum.

Í tí dagliga ger Niclas og konan Asta tað, sum gerast skal. Hon vaskar, og hann tekur eina hond í, tá okkurt krevur ábøtur. Men sjáldan er nakað serligt at taka upp eftir tey vitjandi. Tey flestu eru stak hampilig fólk, ið fara væl um. Niclasi dæmar væl tað arbeiðið. Tað er altíð stuttligt at hitta nýggj fólk, sigur hann.

Fýra íbúðir

Fritíðarheimið verður so væl vitjað, at nú er alt upptikið, til skúlarir byrja aftur. Eftir øllum at døma trivast fólk í fritíðarheiminum, summi koma aftur ferð eftir ferð. Har eru fýra íbúðir við øllum hentleikum. Kukur og stova, og tvey kømur við tilsamans fýra seingjum. Tað einasta, ið neyðugt er at hava við, er seingjarklæði. Alt annað er í íbúðunum. Haraftrat hava tær fýra íbúðirnar vaskirum, og mynttelefon er eisini. Hver íbúðin kostar 350 krónur um samdøgrið at leiga.

So at siga eingir útlendingar hava vitjað fritíðarheimið. Vantandi vitan um húsini kann vera ein orsøkin, men annars er sambandið við Suðuroynna ikki nóg gott, heldur Niclas Jensen. T.d. kemur Smyril suður summar dagar á middegi og verður liggjandi á Vági

til kl. 6 á kvøldi. Tað dugir eingin at siggja nakra meining í. Og tað hevur

eisini við sær, at neyðugt er at koyra tey út á middegi, sum ikki sleppa

norður aftur fyrr enn um kvøldið, fyri at onnur skulu sleppa inn. Tað ein-

asta rætta hevði verið at havt dupult samband, sigur Niclas Jensen.

